

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Kraft

Citation: Hjortø, Knud: "Kraft", i Hjortø, Knud: *Kraft*, 1902, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: [https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort\\_02-shoot-idm140289727682272/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_02-shoot-idm140289727682272/facsimile.pdf) (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Kraft

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

lighed til at gi igen, det var værre. Henrik mærkede, at han her stødte sammen med en kultur, der i visse henseender var hans overlegen, og det glædede ham ikke. Men hans forståelse udvidedes betydeligt, da han en dag -- de gik dengang i femte klasse -- fik en gengivelse af en historie, som Levison hade fortalt en af de mest udviklede i klassen, en rigtig historie for den moderne ungdom, med pigebørn i, en sovset historie, erklærede Henrik opbragt, udgået fra en sovset fyr, og fra det øjeblik kunde han forstå sin instinktmæssige modvilje overfor Levison: han var ingen frisk dreng, han var lummer og sødlig på bunden, han var behersket, fordi han var lunken, han var ens altid, fordi han var grå, han kunde aldrig blie hidsig, fordi han var klam, hans dannelse var frisyre, der skulde pynte på nedarvet slaphed, han var en friseret lus og en sovset fyr, han var uld og flæsk på en anden måde, gud fader bevares, hvor Henrik afskyede ham!

Johannes Levison søgte ikke Henriks venskab, han forstod straks, at dette var et fjendtligt element, og omfattede ham med en mands uvilje, men engang inviterede han ham dog til sold højs sig sammen med nogle andre. Henrik tog i overraskelsens øjeblik mod indbydelsen, fortrød det straks, men var altså nødt til at komme. Naturligvis -- sådan lød hans fnysende ærgerlige betragtninger næste dag -- naturligvis hade han fået for meget, medens den anden kun var halv fuld og viste sig som en overordentlig behagelig vært. De følgende dage så Henrik ikke derhen, hvor

Johannes smilede; dær kunde han gjerne ha pådraget sig et venskab med en sovset fyr! Så gik den pinlige tid, indtil soldet og erkendtligheden passende kunde være glemt, og siden den tid stod de atter mod hinanden som før: det blødeste kaninskind mod det krasbørstigste pindsvineskind.

Det overraskede ikke Henrik, at han en mørk efterårsaften så Johannes spasere med dame i byens anlæg; til sin egen skamfuldhed fulgte han efter; de drejede ind ad byen til, gik igennem halvmørke gader, hvor de ikke mødte nogen; det lod til, de skulde hjem til ham, men Henriks stærkt spændte nysgærrighed vakte pludselig hans æresfølelse, han gjorde rask omkring og gik hjem. Pigebarnet kendte han nok af udseende, de ældre kammerater hade snakket om, hvordan hendes øjne var, når man mødte hende alene på gaden. Han vidste alligevel ikke rigtig, hvad han skulde tro, men han var jo nok noget imponeret, og så kom han til at tænke på, hvad en tjenestepige engang hade tilbudt ham. Skidrik! tænkte han og satte sig til at læse analytisk geometri.

Johannes Levison var en begavet dreng; men hans intelligens var meget alsidig, den pinte ham ikke på enkelte steder med trang til at bryde ud. Han blev tidlig vant til at færdes i selskabslivet, og da han var sytten år, aksepterere damerne ham uden betænkning som kavaller; den gang måtte han endnu være alvorlig, ti han vilde ikke le som en dreng, og han formåede ikke at more sig som en voksen mand; han var ikke forseret, han kunde sagtens antages. Han lærte snart at omgås mennesker